

Finansministeriets Vedkommende er, som jeg nævnte, Forholdet det, at vi have ingen anden Betegnelse end ministerielle og Kontorudgifter, og der er slet ikke Tale om almindelige og ualmindelige. Spørgsmaalet er her simpelt og kort dette, om de Udgifter, som saaledes ere blevne afholdte paa den her omhandlede Konto, kunne siges at være ministerielle Udgifter eller ikke. Det er Spørgsmaalet, og derom har altsaa Statsrevisionen den Mening, at de rettest — saaledes siger Statsrevisionen — bør betragtes som ikke ministerielle Udgifter; man burde have søgt Tillægsbevilling paa den Konto alligevel, hvorved de altsaa vare komne ind under ministerielle Udgifter. Det er jo meget klart, hvad Statsrevisionen har ment i saa Henseende. Jeg for mit Vedkommende har den bestemte Opfattelse, at de Udgifter, der her er Tale om, ere ministerielle Udgifter og maa henregnes dertil, og at Ministerierne have Hjemmel til at bruge den paagældende Konto til den Slags Udgifter, og jeg vil meget fraraade, at man søger at rokke ved den Opfattelse, thi man gør ikke andet end Skade derved. Det kan ikke nytte at indskrænke Ministrenes Raadighed over denne Konto her. Netop dens Anvendelse i den Retning, vi her tale om, til Bistand til Lovforslags Udarbejdelse, har saa stor Betydning, at man vel skal betænke sig paa at indskrænke Administrationens Frihed — jeg bruger med Forsæt disse Udtryk over for det ærede Mindretal — i den Retning, der her er Tale om. Det gælder netop om, at Ministrene her kunne bevæge sig lidt frit med Hensyn til at tage Bistand til Lovforslags Udarbejdelse for at naa et godt Resultat.

Hvad Gendarmeriregnskabet angaar, skal jeg ikke komme dybere ind paa Sagen. Jeg tror, at det ærede Mindretal ikke er rigtig underrettet om denne Sag. Der har nemlig været sendt til Statsrevisionen særligt Regnskab, der skulde vise den endelige Opgørelse for Gendarmeriet. Det er med Hensyn til dette Faktum, at jeg særlig har sagt i Folketinget, at jeg for mit Vedkommende gaar ud fra, at Statsrevisionen har erholdt alt, hvad den kunde ønske at holde, men er det ikke rigtigt og foreligger der virkelig noget Regnskab, der ikke har været sendt Statsrevisionen, skal jeg selvfølgelig drage Omsorg for, at det bliver sendt, naar Statsrevisionen rekvirerer det.

Tantiemerne ved Livsforsikringsanstalterne ere løbne betydelig op i den senere Aarrække, men jeg ønsker dog her i Salen at fremhæve, at det særlig har ført til, at

de lavere lønnede Bestillingsmænd ved Anstalten ere blevne uforholdsmæssig højt lønnede. For Embedsmændenes Vedkommende er Forholdet derimod det, at de ikke ere væsentlig højere lønnede, end de bør være, naar man tager Hensyn til, at de ikke have Pensionsret — den skal dækkes gennem Tantiemerne — og ikke have Alderstillæg, som ogsaa skulde dækkes gennem Tantiemen. Imidlertid trænges der ganske sikkert paa dette Omraade til en Omordning, til nærmere Regler, og det er det, jeg har lovet det andet Ting, og jeg skal gentage her, at det er et Arbejde, der skal blive taget op til nærmere Overvejelse i den nærmeste Fremtid.

Vestindien giver mig ikke Anledning til synderlige Udtalelser. Men den ærede Ordfører for Mindretallet fremdrog jo her nogle Udtalelser, der ere fremkomne i det andet Ting med Hensyn til Embedsmændenes Kundskab i Engelsk derovre. Naar man i Rigsdagen, hvad der sker ikke saa sjældent, refererer, hvad der siges og tales om uden for Rigsdagen, saa gaar jeg ud fra, at de paagældende Medlemmer, der fremdrage saadanne Ting, ikke selv gøre Krav paa, at vedkommende Minister skal svare dem med Bestemthed paa, hvad der saaledes fremdrages. Det tror jeg netop var Tilfældet med en Udtalelse, der kom fra den ærede Ordfører nede i Folketinget, der gik ud paa, at man sagde, at den nuværende Guvernør, da han gik ud til Vestindien, ikke kunde tale Engelsk. Det er den Slags on dit, som jo ikke har saa grumme meget at sige. Jeg indskrænkede mig til at svare dertil dette, at nu kunde Guvernøren tale Engelsk, det er sikkert; hvorvidt han kunde det, da han gik ud, ved jeg virkelig ikke, men saa meget er sikkert, at han havde tilstrækkelige Sprogkundskaber i Engelsk. Om man kan tale Engelsk, beror jo ikke blot paa de Sprogkundskaber i Engelsk, man har, men ogsaa paa den Lejlighed, man har haft til at øve sine Sprogkundskaber. Overpræsten i Vestindien kender jeg ikke, det maa være en Misforstaaelse af det ærede Mindretal. Men med Hensyn til Præsterne kan man ikke stille Fordring om, at de skulde kunne tale Engelsk, naar de gaa ud, thi i saa Fald fik vi maaske ingen at sende dertil, i hvert Tilfælde et saa ringe Udvalg af Ansøgere, at det vilde være meget uheldigt, om vi skulde være henviste til udelukkende at vælge blandt dem. For Resten er Gudstjenesten ovre paa vore Øer af en nogen anden Beskaffenhed end herhjemme. En Prædiken med det fri Foredrag tror jeg